

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

2698
01/11/2005

Biroul permanent al Senatului
Bp 325 19.11.2005

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art.111 alin.(1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă privind modificarea art.7, alin. (4) din Legea nr.189/2000 privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr.105/1999, inițiată de domnul deputat Vasile Filip Soporan din Grupul parlamentar al PSD (Bp.325/2005)*

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare schimbarea competenței de soluționare a contestațiilor împotriva hotărârilor comisiilor constituite în cadrul direcțiilor generale de muncă și protecție socială teritoriale prevăzute de *Ordonanța Guvernului nr.105/1999 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate de către regimurile instaurate în România cu începere de la 6 septembrie 1940 până la 6 martie 1945 din motive etnice, cu modificările și completările ulterioare*, în sensul că această competență să fie atribuită *tribunalelor*, și nu curților de apel.

Inițiatorul justifică reglementarea propusă prin faptul că procedura actuală este împovărătoare pentru cetățeni, majoritatea persoane în vârstă, deoarece curțile de apel funcționează pe raza teritorială a mai multor județe.

II. Observații și propuneri

1. În conformitate cu art. 2 din Codul de procedură civilă, tribunalele judecă:

1. în primă instanță:

a) procesele și cererile în materie comercială al căror obiect are o valoare de peste 1 miliard lei, precum și procesele și cererile în această materie al căror obiect este neevaluabil în bani;

b) procesele și cererile în materie civilă al căror obiect are o valoare de peste 5 miliarde lei, cu excepția cererilor de împărțeață judiciară, a cererilor în materia succesorală, a cererilor neevaluabile în bani și a cererilor privind materia fondului funciar, inclusiv cele de drept comun, petitorii sau, după caz, posesorii, formulate de terții vătămăți în drepturile lor prin aplicarea legilor în materia fondului funciar;

c) conflictele de muncă, cu excepția celor date prin lege în competența altor instanțe;

d) procesele și cererile în materie de contencios administrativ, în afară de cele date în competența curților de apel;

e) procesele și cererile în materie de creație intelectuală și de proprietate industrială;

f) procesele și cererile în materie de expropriere;

g) cererile pentru încuviințarea, nulitatea sau desfacerea adopției;

h) cererile pentru repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare săvârșite în procesele penale;

i) cererile pentru recunoașterea, precum și cele pentru încuviințarea executării silite a hotărârilor date în țări străine;

2. ca instanțe de apel, apelurile declarate împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorii în primă instanță;

3. ca instanțe de recurs, recursurile declarate împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorii, care, potrivit legii, nu sunt supuse apelului;

4. în orice alte materii date prin lege în competența lor.

Potrivit art. 3 din Codul de procedură civilă, Curțile de apel judecă:

1. *în primă instanță, procesele și cererile în materie de contencios administrativ privind actele autorităților și instituțiilor centrale;*

2. ca instanțe de apel, apelurile declarate împotriva hotărârilor pronunțate de tribunale în primă instanță;

3. ca instanțe de recurs, recursurile declarate împotriva hotărârilor pronunțate de tribunale în apel sau împotriva hotărârilor pronunțate în primă instanță de tribunale, care, potrivit legii, nu sunt supuse apelului, precum și în orice alte cazuri expres prevăzute de lege;

4. în orice alte materii date prin lege în competența lor.

Față de modul cum este reglementată competența materială a instanțelor, în conformitate cu dispozițiile Codului de procedură civilă, precizate mai sus, și având în vedere că hotărârile prin care se stabilesc drepturile prevăzute de Ordonanța Guvernului nr.105/1999, astfel cum a fost aprobată de Legea nr.189/2000, provin de la o comisie cu activitate jurisdicțională, din cadrul unei instituții centrale, *competența după materie în soluționarea litigiilor ce fac obiectul ordonanței amintite, nu poate fi decât a curții de apel.*

2. În ceea ce privește oportunitatea demersului legislativ, considerăm că argumentul cheltuielilor mai mari determinate de deplasarea justițiabililor la curțile de apel nu reprezintă o motivare suficientă pentru a determina transferul de competență de la curtea de apel la tribunal pentru soluționarea contestațiilor împotriva hotărârilor comisiilor respective.

Rățiunile alegerii de către legiuitor a competenței de soluționare a anumitor cereri sunt complexe, luând în calcul, pe lângă criteriul geografic, multe alte aspecte, precum *natura cererilor, gradul de dificultate, criteriile de natură să determine competența unei anumite*

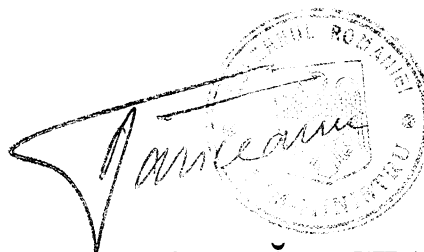
instanțe, fiind de preferat, în anumite situații ca soluționarea unor acțiuni sau căi de atac să se facă de către judecători cu o mai mare experiență și maturitate.

3. Având în vedere dispozițiile art.60 din *Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată*, propunerea legislativă trebuia să se refere la art.7 alin.(4) din Ordonanța Guvernului nr.105/1999, care este actul de bază și nu la *Legea nr.189/2000* care este actul de aprobare a ordonanței anterior menționate.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele prezentate, **Guvernul nu susține adoptarea propunerii legislative.**

Cu stimă,

Călin POPESCU-TĂRICEANU

Domnului senator **Nicolae VĂCĂROIU**

Președintele Senatului